

VIII

år som en afholdt gymnasielærer, men uden derfor at afbryde sit videnskabelige arbejde, hvilket en række skrifter om græsk og romersk kultur bærer vidne om. I 1941 erhvervede han den filosofiske doktorgrad, og kort efter udnævntes han til professor i klassisk filologi ved Københavns universitet.

Jævnside hermed optog han, som den alsidigt interesserede og socialt indstillede moderne humanist han var, et fortjenstfuldt arbejde i folkeoplysningens tjeneste og øvede også herigennem stor indflydelse. Ikke mindst fortjener det at nævnes, at han på et tidligt tidspunkt klart gjorde rede for de farer, der truede demokratiet.

Også på rigsdagen erhvervede Frisch sig med årene en fremskudt plads, efter at han i 1926 var blevet indvalgt i folketinget som repræsentant for socialdemokratiet. I årene op mod den sidste krig var han formand for sit partis rigsdagsgruppe og dets politiske ordfører, som tillige fik overdraget flere betydningsfulde hverv.

I 1947 opgav han sit professorat for at overtage den ministergerning, som vi alle har fulgt. Det var en opgave, der havde hans varme interesse, og som han gik ind til med de bedst tænkelige forudsætninger. Adskilligt nåede han jo også at få udrettet i sin forholdsvis kortvarige ministertid.

Der stod ofte gny om Hartvig Frischs navn. Han var en selvstændig natur og kunne undertiden bruge skarpe udtryk, selvom hans væsentligste karaktertræk var en imødekommende elskværdighed. Han vil nu fra alle sider blive mindet som en fremragende dygtighed, et varmtfølede menneske og en rank personlighed, der uforfærdet og evnerigt kæmpede for sin overbevisning, således som hans samvittighed bød ham det. (L. sp. 479).

Den 17. februar 1950 afgik folketingsmand, grosserer *Bue Bjørner* ved døden. I folketingets møde den 21. februar udtalte formanden (*Bomholt*):